

Ο ΑΧΡΗΣΤΟΣ

25-2-2000

Κοιτάξτε τον, τον άχρηστο,
κοιτάξτε τον καμάρι,
θαρρεί πως εκαβάλησε
σ' αλόγου το σαμάρι.

Τα μυαλά του αέρα πήραν
και θαρρεί πως κυβερνά,
βρίζοντας, ποδοπατώντας,
όπως κι όπου του περνά.

Έχει σπόρο από τεμπέλη
και μυαλά από σατανά,
προσπαθεί παντού ν' απλώσει
φήμη, πως τη γη γερά κρατά
και πως σαν τον Προμηθέα,
φως ο σκοτεινός σκορπά.

Το πρωί όταν ξυπνάει,
τον καθρέφτη του κοιτά.
Πριν πλυθεί τα μούτρα φτύνει ,
ψιθυρίζοντας δειλά.

Μεγάλε, ποιός είσαι,
γιατί σε πληρώνουν αδρά;
Μήπως σ' έχουνε ανάγκη;
Να ζητήσεις πιο πολλά.

Πες τους πως μπορείς
να κόψεις των ανθρώπων την μπουκιά,
να τους βάλεις να δουλέψουν
όλοι πάλι πιο σκληρά.

Πως θα τους ποδοπατήσεις,
σαν σκουλήκια στη σειρά,

θα τους λιώσεις, θα ρουφήξεις
το μεδούλι τους στεγνά.

Στη δικιά σου εξυπνάδα,
πες τους δεν φτουράει καμιά.
Επ, μεγάλε, πήρες φόρα,
κάνε λίγο πιο σιγά.

Μπα, αποκλείεται, κοιμούνται.
Κι αν ξυπνήσουν ξαφνικά;
Τότε τα Γερμανικά κορόιδα
θα τα σκάσουνε χοντρά.

Και αφού τον ξαναφτύσει
τον εαυτούλη του ξανά
μην τυχόν και τον βασκάνει
και χαλάσει η δουλειά,
με ταχύτητα κοάλα
νάτος πάλι ξεκινά.